Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

19 декември 2013 година*

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 2200/96 — Регламент (ЕО) №°1432/2003 — Земеделие — Обща организация на пазарите — Плодове и зеленчуци — Организации на производители — Условия за признаване от националните органи — Предоставяне на технически средства за съхраняване, опаковане и търгуване на продукцията — Задължение за организацията, в случай че делегира свои задачи на трети дружества, да упражнява контрол върху тях“

По дело C-500/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Обединено кралство) с акт от 16 септември 2011 г., постъпил в Съда на 23 септември 2011 г., в рамките на производство по дело

The Queen, по молба на

Fruition Po Ltd

срещу

Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състав, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (докладчик), J.-C. Bonichot и Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 февруари 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Fruition Po Ltd, от P. Cusick, solicitor, и H. Mercer, barrister,

— за правителството на Обединеното кралство, от J. Beeko и L. Seeboruth, в качеството на представители, подпомагани от G. Peretz, barrister,

* Език на производството: английски.

— за нидерландското правителство, от C. S. Schillemans и C. Wissels, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от B. Schima и N. Donnelly, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 април 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета от 28 октомври 1996 година относно общата организация на пазара на плодове и зеленчуци (ОВ L 297, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 20, стр. 29), изменен с Регламент (ЕО) № 2699/2000 на Съвета от 4 декември 2000 година (ОВ L 311, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 35, стр. 153, наричан по-нататък „Регламент № 2200/96“), и на член 6, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1432/2003 на Комисията от 11 август 2003 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета по отношение на условията за признаване на организациите на производители и предварително признаване на групи производители (ОВ L 203, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 48, стр. 193).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Fruition Po Ltd (наричано по-нататък „Fruition“) и Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (наричан по-нататък „министърът“) относно решението на последния за отнемане на признатия на основание на Регламент № 2200/96 статут на Fruition на организация на производители.

Правна уредба

3 Приложимите по отношение на фактите в главното производство разпоредби от правото на Съюза се съдържат в Регламент № 2200/96 и Регламент № 1432/2003. Регламент № 2200/96 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 361/2008 на Съвета от 14 април 2008 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1234/2007 за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти („Общ регламент за ООП“) (ОВ L 121, стр. 1). Регламент № 1432/2003 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1580/2007 на Комисията от 21 декември 2007 година за определяне на правила за прилагане на Регламенти (ЕО) № 2200/96, (ЕО) № 2201/96 и (ЕО) № 1182/2007 на Съвета в сектора на плодовете и зеленчуците (ОВ L 350, стр. 1), който на свой ред е отменен и заменен с Регламент за изпълнение (ЕС) № 543/2011 на Комисията от 7 юни 2011 година за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета по отношение на секторите на плодовете и зеленчуците и на преработените плодове и зеленчуци (ОВ L 157, стр. 1).

4 Член 11 от Регламент № 2200/96 гласи:

„1. За целите на настоящия регламент „организация на производителите“ е всяко юридическо лице:

а) което е учредено по собствена инициатива на производителите на следните видове продукти, включени в член 1, параграф 2:

i) плодове и зеленчуци,

ii) плодове,

iii) зеленчуци,

iv) продукти, предназначени за преработка,

v) цитрусови плодове,

vi) черупкови плодове,

vii) гъби;

б) което има, по-специално, цел да:

1) гарантира, че производството се планира и адаптира спрямо търсенето, особено по отношение на качество и количество;

2) стимулира концентрирането на доставките и пускането на пазара на продукцията на своите членове;

3) намаляване на производствените разходи и стабилизиране на производствените цени;

4) насърчаването на практиките на култивиране, производствените технологии и разумното природосъобразно управление на отпадъците, по-специално насочени към запазване качеството на водата, почвите и ландшафта, както и защита и/или увеличаване на биологичното разнообразие;

в) чийто устав изисква от членовете, по-специално, да:

1) прилагат приетите от организацията правила, свързани с отчитането на произведената продукция, със самото производство, с търговията и опазването на околната среда;

2) принадлежат към само една от организациите на производителите, посочени в буква а), по отношение на производството от дадено стопанство на един от видовете продукти, изброени в буква а);

3) търгуват цялата си продукция от съответните видове продукти посредством организацията на производителите.

[…]

4) […] предоставят информацията, искана от организациите на производители за статистически цели, по-специално информацията относно засетите площи, произведените количества, добивите и преките продажби;

5) да заплащат предвидените в правилника на организацията парични вноски за създаването и попълването на оперативния фонд, предвиден в член 15;

г) чийто учредителен акт предвижда:

1) процедури за определяне, приемане и изменение на предвидените в буква в), точка 1 правила;

2) от членовете да се заплащат финансови вноски, посредством които да се финансира организацията на производители;

3) правила, които позволяват на производителите да контролират по демократичен начин своята организация и вземаните от нея решения;

4) санкции за нарушаването на задълженията, залегнали в устава, по-специално неплащането на финансови вноски, или за нарушаването на правилата, приети от организацията на производители;

5) правила за приемането на нови членове, и по-специално минимален срок за членство; […]

6) счетоводните и бюджетни правила, необходими за работата на организацията;

[и]

д) която е призната от съответната държава членка съгласно параграф 2.

2. Държавите членки признават като организации на производители за целите на настоящия регламент всички кандидатстващи за такова признаване групи производители, при условие че:

а) отговарят на предвидените в параграф 1 изисквания, като предоставят съответните доказателства, включително и по отношение наличието на минималния брой членове и реализирането на минималния обем търгувана продукция, което се установява посредством предвидената в член [46] процедура;

б) има достатъчно доказателства, че те могат да осъществяват правилно своята дейност както по отношение на сроковете, така и на ефективността;

в) дават възможност на своите членове да ползват техническа помощ за използването на екологични практики на култивиране;

г) ефективно предоставят на своите членове техническите средства за съхраняване, опаковане и търгуване на тяхната продукция, като заедно с това осигуряват необходимото търговско и бюджетно обслужване на тяхната дейност.

[…]“.

5 Член 15 от Регламент № 2200/96 урежда условията за предоставяне на финансова помощ на Общността на организации на производители, учредили оперативен фонд. Член 48 от този регламент пък оправомощава Европейската комисия да приеме подробни правила за прилагането му. С оглед на това приложимият към фактите в главното производство акт е Регламент № 1423/2003 на Комисията.

6 Член 6 от Регламент № 1432/2003 предвижда:

„1. Държавите членки се уверяват, че организациите на производители имат на свое разположение персонал, инфраструктура и оборудване, необходими за постигане на целите, определени в член 11 от Регламент […] № 2200/96, и осигуряват извършването на основните им функции, по-специално:

— познаване на продукцията на членовете си,

— сортиране, съхранение и опаковане на продукцията на членовете си,

— търговско и финансово управление,

— централизирано счетоводство и система за фактуриране.

2. Държавите членки определят условията, при които организациите на производители могат да поверят на трети страни изпълнението на задачите, посочени в член 11 на Регламент […] № 2200/96“.

7 В това отношение следва да се отбележи, че Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия не е приело разпоредби за определяне на условията, при които организациите на производители могат да поверят на трети страни изпълнението на задачите, посочени в член 11 от Регламент № 2200/96.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

8 В края на 2003 г. Fruition подава молба до компетентните органи на Обединеното кралство да бъде признато за организация на производители в категорията „всички плодове заедно“. В молбата си за признаване като организация на производители Fruition предоставя по-специално следната информация относно структурата, процеса на вземане на решения и уредбата си:

„[Fruition] няма дружество майка или дъщерни дружества, но е сключило маркетингово споразумение с Northcourt Group Ltd [наричано по-нататък „Northcourt“] — дружество, чиито членове в голяма степен съвпадат (но не напълно) с тези на [Fruition]. [Northcourt] използва Worldwide Fruit [наричано по-нататък „WWF“] (от което притежава 20 %) за свой маркетингов посредник. WWF има служители по маркетинг, технически въпроси, осигуряване на качеството, компютри, планиране и администрация, които предоставят услуги на [Fruition].

[…]

Свързаните с политиката решения се вземат от управителен съвет, кандидатурите за който се издигат и избират от членовете. […] Членовете се ползват с право на глас, пропорционално на дела им в [Fruition], но във всички случаи не по-голямо от 10 % от всички гласове.

[…]

Плановете за съхранение, опаковане и търгуване се формулират от служителите на WWF и се одобряват от [Northcourt] и [Fruition]. Съхранението и опаковането за всички членове, наброяващи над 100, се осъществява в приблизително 30 големи складови и 10 големи опаковъчни обекта, като всички те са собственост на отделни членове […]

[…]

[Fruition] не притежава поземлена или друга недвижима собственост — всички дейности по съхранение и опаковане се извършват в обекти на негови членове […]. [Fruition] им е предоставило някои съоръжения за опаковане, както и оборудване за подобряване на съхранението […]“.

9 След подаването на молбата за признаване компетентните органи на Обединеното кралство правят контролно посещение във Fruition. Те изготвят и доклад за инспекцията, в който отбелязват наличието на маркетингово споразумение с Northcourt относно използването на услугите на WWF, както и факта, че във Fruition на непълно работно време работят само двама пряко наети от него служители — административен отговорник и негов персонален асистент.

10 През декември 2003 г. на основание на Регламент № 2200/96 посочените органи признават на Fruition статут на организация на производители. В резултат на това Fruition успява да получи исканата от него общностна помощ, управлявана от същите тези органи и предоставяна само на обединени в такива организации производители.

11 През 2004 г. и 2005 г. посочените органи изготвят още два положителни доклада от инспекции в организацията на производители Fruition.

12 С решение от 10 юли 2006 г. министърът оттегля предоставения на Fruition статут на организация на производители по-специално с мотива, че то почти изцяло е възложило на външни изпълнители функциите, които би трябвало да изпълнява само, и че освен това не е предоставило достатъчно доказателства за упражнявания от него контрол върху тях. Посоченото решение е прието въз основа на одит на Комисията, в който се заключава, че много от организациите на производители в Обединеното кралство, сред които е и Fruition, не отговарят на критериите за признаването им като такива по Регламент № 2200/96. По отношение по-специално на Fruition Комисията по същество стига до следния извод:

„Членовете на [Fruition], наброяващи 101, притежават почти 100 % от [Northcourt]. Това дружество притежава 50 % от [WWF]. Останалите 50 % са собственост на дружество, притежавано от земеделски стопани в Нова Зеландия. Между [Fruition] и това дружество няма споразумение.

WWF пласира почти 100 % от продукцията на [Fruition]. WWF отговаря също за организацията на движението, съхранението, опаковането и гарантирането на качеството на продукцията, включително за цялостния контрол на производството от името на [Fruition]. WWF извършва също технически услуги и фактуриране. За горните услуги WWF фактурира на [Fruition] приблизително 150 000 [британски лири (GBP)]. Очевидно е, че WWF е в центъра на цялата организация и извършва всички дейности, които в обичайния случай би следвало да се извършват от организация на производители.

Службите на Комисията смятат, че [Fruition] не е изпълнило условията за признаване, тъй като дейността като организация на производители се извършва от WWF, без Fruition да му е възложило това. Освен този проблем остава и друг — по отношение на структурата, а именно че членовете на Fruition, които са производители, нямат мнозинство при гласуването на решения относно WWF, което е в противоречие с член 11, параграф 1, буква г), точка 3 от Регламент № 2200/96“.

13 С писмо от 7 април 2008 г. министърът потвърждава решението си от 10 юли 2006 г. за отнемането на статута, като отхвърля подадената от Fruition жалба в хода на предвиденото от вътрешното право на Обединеното кралство административно производство.

14 На 2 юли 2008 г. Fruition подава искане до запитващата юрисдикция за контрол на законосъобразността на това решение. В подкрепа на това си искане Fruition твърди, че Регламент № 2200/96 не изисква организациите на производители да упражняват контрол върху дейностите, които са възложили на външни изпълнители, и че следователно в главното производство критериите по регламента за признаването му за такава организация са изпълнени.

15 След като изслушва страните и разглежда представените ѝ доказателства, запитващата юрисдикция прави по-специално следните фактически констатации.

16 По отношение на договорните отношения между Fruition и Northcourt запитващата юрисдикция отбелязва наличието на проект от януари 2004 г. за маркетингово споразумение, което така и никога не е влязло в сила и което е предвиждало организацията на производители, отговаряща на условията по Регламент № 2200/96, да извършва дейността си под изключителния контрол на Northcourt. Тъй като формално писмено споразумение липсва, запитващата юрисдикция стига до извода, че действителните договорни отношения между Fruition и Northcourt трябва да бъдат установени въз основа на сключените между тези две образувания сделки. Тя отбелязва също, че между Fruition и WWF не съществува каквото и да било друго формално писмено споразумение.

17 С оглед на отношенията между Northcourt и WWF запитващата юрисдикция констатира, че през 2000 г. те са сключили споразумение, с което на WWF се предоставя същият контрол върху Northcourt, какъвто проектът на споразумение от 2004 г. предвижда Northcourt да упражнява върху Fruition.

18 Освен това запитващата юрисдикция отбелязва, че на практика Northcourt е било длъжно да спазва указанията на Fruition, тъй като членове на последното притежават 93 % от капитала му и заемат всички негови директорски постове. Тя констатира също, че от своя страна Northcourt контролира решенията на WWF, тъй като, както установява, към момента на приемането на решението за оттегляне на признаването Northcourt притежава 50 % от капитала на WWF, а не, както е посочено в искането за признаване на Fruition, повече от 20 %, и също, че решенията им се вземат с единодушие. В допълнение запитващата юрисдикция посочва, че не съществуват каквито и да било доказателства Northcourt или WWF да са се задължили по силата на договор да следват указанията на Fruition и не счита, че от писмено споразумение или от съдържащите се в документите по преписката обяснения би могло да се изведе волята им за това.

19 Накрая, запитващата юрисдикция отбелязва, че отношенията между Fruition, от една страна, и Northcourt и WWF, от друга, са били такива, че те са извършвали дейността си въз основа на консенсус и че вероятно взаимно са си правили отстъпки. Тя посочва също, че последното дружество е приемало решенията на Fruition, дори и когато за същите е можело да се счита, че противоречат на собствените му търговски интереси. В крайна сметка, като има предвид припокриването на дяловите им участия, при което Fruition притежава 93 % от капитала на Northcourt, което пък от своя страна притежава 50 % от капитала на WWF, запитващата юрисдикция приема, че страните са действали въз основа на консенсус, което очевидно може да означава, че Fruition неминуемо е могло всеки път да налага гледната си точка.

20 Въз основа на изложените фактически констатации запитващата юрисдикция счита, че главното производство повдига свързания с правото на Съюза въпрос дали по същество Регламент № 2200/96 изрично изисква от организация на производители да дава указания на външните си изпълнители на основание на договорно споразумение, или, напротив, е достатъчно взаимозависимостта на дяловите им участия в капиталите им да им позволява да действат въз основа на консенсус. Тя приема за релевантен довода на министъра, че когато организация на производители предостави изцяло управлението си, включително и контрола върху него, на външно образувание, е налице нарушение на член 11 от посочения регламент, но ѝ се струва

трудно да определи до каква степен и по какъв начин този контрол трябва да бъде запазен и дали взаимозависимостта на дяловите им участия в капиталите им в главното производство е достатъчна, за да са изпълнени изискванията на правото на Съюза.

21 При тези условия High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В случаите, когато:

а) държава членка е приела да признае образувание като организация на производители по смисъла на член 11 от Регламент № 2200/96;

б) целите и уставът на това образувание отговарят на изискванията на член 11 от Регламент № 2200/96;

в) производителите, които са членове на образуването, са получили всички услуги, които по принцип би следвало да им се предоставят от организация на производители в съответствие с член 11 от Регламент № 2200/96, и

г) образуването е възложило на изпълнители предоставянето на съществена част от тези услуги,

следва ли член 11 от Регламент № 2200/96 да се тълкува в смисъл, че с оглед спазване на принципа на правна сигурност той налага на посоченото образувание да упражнява определено равнище на контрол по отношение на изпълнителите?

2) При положителен отговор на първия въпрос, какво равнище на контрол изисква член 11 от Регламент № 2200/96?

3) В частност, може ли да се приеме, че образуването има степента на контрол, евентуално изисквана по член 11 от Регламент № 2200/96, след като:

а) изпълнителите са:

— дружество, 93 % от чийто капитал се притежава от членовете на образуването, и

— дружество, 50 % от чийто капитал се притежава от първото дружество и чийто устав предвижда, че решенията му трябва да се вземат с единодушие;

б) нито едно от дружествата не е задължено по силата на договорно споразумение да се съобразява с указания, давани му от образуването във връзка с разглежданата дейност; но

в) образуването и изпълнителите са действали въз основа на консенсус поради описаната по-горе структура на капитала?

4) За отговора на предишните въпроси от значение ли е, че:

а) член 6, параграф 2 от Регламент [№ 1432/03] изрично предвижда към момента на настъпване на фактите по делото, че „държавите членки [трябва да определят] условията“, при които организация на производители може да повери на трети страни изпълнението на задачите си, и

б) държавата членка, посочена в [първия] въпрос, не е определила такива условия към момента на настъпване на фактите по делото?“.

По преюдициалните въпроси

22 С въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 11 от Регламент № 2200/96 трябва да се тълкува в смисъл, че за да отговаря на установените в него условия за признаване, организация на производители, която е поверила на трети страни извършването на дейности, съществени за признаването ѝ като такава съгласно същата разпоредба, е длъжна да си запази контрола върху извършването на тези дейности, както и евентуално каква трябва да бъде степента на този контрол.

23 Най-напред следва да се отбележи, че регламентът не съдържа разпоредба, която да не допуска възлагането на външни изпълнители на дейностите, предвидени в член 11 от него.

24 В това отношение следва да се посочи и че съображение 7 от Регламент № 1432/2003 предвижда възможността организация на производители да не е в състояние да осигури пряко по ефективен начин осъществяването на всичките си дейности, а член 6, параграф 2 от същия регламент изрично разглежда възможността организация на производители да повери на трети страни изпълнението на задачите, посочени в споменатия член 11.

25 Такова възлагане на външни изпълнители обаче в никакъв случай не допуска освобождаване на организациите на производители от необходимостта да отговарят на условията за признаването им по член 11 от Регламент № 2200/96. Всъщност, видно от посочения член, държавите членки ги признават като организации на производители по смисъла на този регламент само ако отговарят на условията по първите два параграфа на разпоредбата. Сред тези условия е и това по параграф 2, буква б), което налага да има достатъчно доказателства, че организациите могат да осъществяват правилно своята дейност както по отношение на сроковете, така и на ефективността.

26 С искането си за признаване като организации на производители по смисъла на посочения регламент същите всъщност се ангажират да спазват посочените условия през целия период на признаването им и по силата на член 11 от същия регламент се задължават по-специално да осъществяват правилно своята дейност по отношение на ефективността. Ето защо, за да запазят статута си на организации на производители, е абсолютно необходимо след признаването им като такива, те да продължават да отговарят на всички условия за признаването им за съответния период, и по-специално да продължават да осъществяват правилно своята дейност по отношение на ефективността.

27 Ако можеха напълно самостоятелно и безконтролно да поверяват на трети страни извършването на дейностите, които са съществени за признаването им, организациите на производители не биха могли непрекъснато да следят за спазването на условията по член 11, сред които е и това за правилно осъществяване на дейността им по отношение на ефективността.

28 По отношение на степента на контрол, която Регламент № 2200/96 изисква в случаите, когато организация на производители повери на трети страни извършването на дейностите, които са съществени за признаването ѝ по член 11 от същия регламент, следва да се посочи, че тъй като е длъжна постоянно да следи за спазването на условията за признаването ѝ, в това число и на условието винаги да гарантира правилно осъществяване на дейността си по отношение на ефективността, изискването за контрол от страна на организацията може да бъде изпълнено само ако контролът ѝ позволява тя да се намесва своевременно и неотменно в това осъществяване.

29 Такова изискване за контрол е изпълнено, когато договорно споразумение позволява на съответната организация на производители да продължи да носи отговорност за осъществяването на дейностите и след като ги възложи на външни изпълнители, както и да контролира цялостното им управление, така че в крайна сметка да запази правото си на контрол и евентуално на своевременна намеса в осъществяването им през целия срок на действие на споразумението.

30 В това отношение практиката организация на производители и трета страна да вземат решенията си с консенсус, сама по себе си не може да гарантира изпълнението на изискването за контрол.

31 При все това, тъй като понякога става въпрос за изключително сложни фактически и правни положения, компетентната национална юрисдикция следва да провери за всеки конкретен случай и предвид всички релевантни за него обстоятелства, сред които са естеството и обхватът на възложените на външни изпълнители дейности, дали организацията на производители си е запазила контрола, изискван по член 11 от Регламент № 2200/96.

32 С оглед на изложените съображения член 11 от Регламент № 2200/96 трябва да се тълкува в смисъл, че за да отговаря на установените в тази разпоредба условия за признаване, организация на производители, която е поверила на трети страни извършването на дейностите, които са съществени за признаването ѝ съгласно същата разпоредба, е длъжна да сключи договорно споразумение, позволяващо ѝ да продължи да носи отговорност за осъществяването им и след като ги възложи на външни изпълнители, както и да контролира цялостното им управление, така че в крайна сметка да запази правото си на контрол и евентуално на своевременна намеса в осъществяването им през целия срок на действие на споразумението. Компетентната национална юрисдикция следва да провери за всеки конкретен случай и предвид всички релевантни за него обстоятелства, сред които са естеството и обхватът на възложените на външни изпълнители дейности, дали организацията на производители си е запазила такъв контрол.

По съдебните разноски

33 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета от 28 октомври 1996 година относно общата организация на пазара на плодове и зеленчуци, изменен с Регламент (ЕО) № 2699/2000 на Съвета от 4 декември 2000 година, трябва да се тълкува в смисъл, че за да отговаря на установените в тази разпоредба условия за признаване, организация на производители, която е поверила на трети страни извършването на дейностите, които са съществени за признаването ѝ съгласно същата разпоредба, е длъжна да сключи договорно споразумение, позволяващо ѝ да продължи да носи отговорност за осъществяването им и след като ги възложи на външни изпълнители, както и да контролира цялостното им управление, така че в крайна сметка да запази правото си на контрол и евентуално на своевременна намеса в осъществяването им през целия срок на действие на споразумението. Компетентната национална юрисдикция следва да провери за всеки

конкретен случай и предвид всички релевантни за него обстоятелства, сред които са естеството и обхватът на възложените на външни изпълнители дейности, дали организацията на производители си е запазила такъв контрол.

Подписи